

„Az ő isteni hatalma megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Ezek által drága és hatalmas ígéreteket kaptunk, hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek, és megmeneküljétek attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban. Éppen ezért teljes igyekezettel törekedjétek arra, hogy hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismertet, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tételek, sem terméketlenek.” 2Pt 1,3-8

Pásztor Gyula

FORMÁLJ, HOGY ÉLJEK!

Amikor ezeket a sorokat írom, a reformáció ünnepeinek küszöbén járunk. Ha ebben az időszakban a rovat címére gondolok, hasznosnak tűnik így aktualizálni: Formálj, hogy éljek! Innen indulva igyekszem Péter levelének idézett részében arra figyelni, mivel, hogyan akar Isten Igéje által formálni, helyreigazítani, azzá tenni, akivé elhívott.

Ebből a szempontból lesz beszédes mindjárt a szakasz első megállapítása: „Az ő isteni hatalma megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való...” Péter apostol ezzel a háttérrel látja nemcsak saját magát, hanem a gyülekezet minden tagját. A hitben erőseket és a botladozókat, a sok gyümölcsöt érlelőket és a csupán vegetálókat egyaránt. Amint a Bibliát olvasó emberek előtt ismert, az élet itt nem a létezését jelenti, hanem az Istennel való eleven kapcsolatot. Azt, amire Isten az embert szerető terve szerint teremtette. Ez a kapcsolat a hitben való megmaradás és az örök élet biztosítója, de egyúttal a kegyesség megélésének a feltétele is. Ez a kapcsolat mindenre elégséges erőforrás, amire nézve Péter azt

írja, hogy Isten Krisztusban hiánytalanul megajándékozott vele. De éppen azért, mert minden ezen múlik, kritikus, sokféle támadásnak kitett pontja a keresztyén életnek. Szükség van a folyamatos ellenőrzésére, rendben tartására és használatára.

Min múlik tehát ez a kapcsolat? Mi a feladatunk vele?

Péter azt írja: azért ajándékozott meg Isten vele, azért állította helyre, hogy megismertük Őt. Isten a maga részéről tehát mindent megadott ehhez az élethez (kapcsolathoz). Elénk jött vele. Nem kell tőle semmi újat, semmi többet kérnünk vagy várnunk. A labda a mi térfelünkön pattog. Mi a feladatom? Ezt maga Péter apostol nem sokkal később így fogalmazza meg: „... növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében” (2Pt 3,18). Az első feladat tehát megismerni, minél jobban, igazán megismerni őt. Megismerni a véleményét, az akaratát, felkínált segítségét mindazzal kapcsolatban, amiben vagyok, ami kérdésként, feladatként, kísértésként előttem áll. Amiben nemcsak Ő ismer engem, hanem és is ismerem Őt, abban vagyunk kapcsolatban. Ha Péter apostol bátorodik azt írni, hogy ebben a levél olvasóinak növekedni kell, akkor egészen biztosan van még ezzel kapcsolatban nekem is tennivalóm. Mert Isten azzal formál tovább, amit teljesebben megismertem, megértettem belőle, és engedtem, hogy hatni kezdjen az életemben. Mivel pedig ajándék, csak ott érvényesül, ahol tudatosan átveszem, elfogadom.

Az apostol egy különös megfogalmazást használ azután az Isten ajándékaival kapcsolatban: „Ezek által *drága és hatalmas ígéreteket kaptunk*, hogy általuk isteni természet részesesivé legyetek, és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.”

Olyan nagy dolgot mond itt Péter, hogy az ember nem is nagyon meri magára érteni: isteni természet részesévé lenni. Akár óvatosságból sem, hogy ne legyünk rajongás áldozataivá. Így inkább a színről színre látás időszakára toljuk ki ezt a reménységet, hiszen egyébként is ígéretről van szó. Csakhogy éppen erre a különleges természetre lenne szükség, mert amit az apostol a folytatásban ír, az emberi természettel nem valósítható meg. Éppen ezért Isten ígéretet adott egy másik, isteni, krisztusi természetre. Az ígéret ebben az esetben nem azt a kiszámíthatatlanságot hordozza, hogy Isten szuverén terve szerint majd valamikor megtörténik, hanem azt a bizonyosságot, hogy ennek megvan a fedezete. Isten megígérte. Tehát rajtam múlik, mennyire élek vele, mikor és mennyire teljesedik be. A tét pedig Péter szerint is drága és hatalmas: isteni természet. Ezzel élni meg élethelyzeteket, állni meg kísértéseket, s így elkerülni azt a pusztulást, amelybe a magunk természete szerint a kívánságok vinnének. Nemcsak a kárhozatot, hanem már a földi életben kudarokat, lelki-testi veszteségeket, hitbeli hanyatlást, megszégyenülést, bukást. Az a Péter írja ezt, aki nemcsak Jézuson látta az isteni természet sajátosságait, hanem a Szentlélek kitöltetése nyomán magukon és a megtért embereken, zsidókon és pogányokon is felfedezte. Megfogalmazásából érzik, milyen hálával és csodálattal idézi fel ezeket és beszél róla. Annál inkább, mivel tudja, Jézus Krisztus ebben napról napra tovább akarja formálni az övéit, egészen odáig, amíg *hasonlókká leszünk őhöz* (1Jn 3,2). S bármennyire töredékes is ez még ebben a világban, minden

része nélkülözhetetlen és Isten különös csodája, amit Ő egyre gazdagabban akar kibontakoztatni a hívők életében.

Hogyan formálódik, hogyan lesz egyre teljesebb ez az isteni természet bennünk? Nem beavatás útján, mint ahogy arról a korabeli misztériumvallások követői gondolkodtak, nem is úgy, hogy a Szentlélek egyszerűen megváltoztat, amit talán szívesen vennénk, hanem a hit és engedelmesség útján. S mivel Péter nemcsak a maga életében vágyik látni, átélni ennek az új természetnek a formálódást, hanem a gyülekezet minden tagjának szívből kívánja, így sürgetve erre biztatja őket: *Éppen ezért teljes igyekezettel törekedjeteK arra, hogy hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet.* A magunk helyzetére fordítva: Vállalkozz hittel arra, amire Isten hív, de tudod, hogy az már nem megy egyedül. Teljes igyekezettel törekedj azt megvalósítani! Így tedd ki magad annak, így készíts alkalmat a Szentlélek számára arra, hogy Ő tudjon, Ő kezdjen érvényesülni benned. Tedd ezt sorban az élet területein: a hitben, az emberségben (jócselekedetekben), ismeretben, önuralomban, kegyességben, szeretetben. Mert drága és hatalmas ígéretet kaptunk, hogy azáltal, amivel Ő megajándékozott, isteni természet részeseivé legyünk. El akar ide juttatni, megígérte, s az ígéretét szeretettel be akarja váltani. Mert maga vágyik arra, amire nekünk van szükségünk, hogy elkerüljük azt a romlottságot, amelyet a kívánság okoz a világban, és az isteni természet ajándékai egyre gazdagabban érvényesüljenek az életünkben. Ennek pedig ez az Istentől rendelt, elkészített útja. Hadd formálja ezt a természetet minél szabadabban bennünk!